

בדרכו של כ"ק מרן אדמו"ר מבוסטון זצוקלה"ה

פרשת השבוע ויקהל-פקודי-החודש

שנה י- פ"א

גליון 528

חסידות

יו"ל ע"י מרכז חסידי בוסטון בארה"ק • בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א • רח' רוזין 15 ירושלים

על המתרחש ואנ"ש

שימו על לוח לבכם תאריכים אלן

טיש ומלוה מלכה בשעה 21:00

רק למי שהיה קוביד או שקיבל חיסון

קמחא דפסחא אפשר להעביר לגבאים

חסידות שיעור כל יום שלישי, בזום

לפרטים המזכירות 21:45

מזל טוב שגור בזה למשפחת

רב חנוך ורדיגר על אירוסיה הבת ר' נחמן קורנוסר על לידת הנינה רב נחום אייזנטל על נשואי הבן ר' אריה לייב דיסקינד על לידת הבן

רפואה שלימה - נא להתפלל לרפואת

- מרדכי משה בן רחל לאה
- אסתר בת פייגא
- משה בן הדסה
- איתמר אריה בן צבי' זהבה
- חיים בן מרים
- מרגלית בת חנה מינה
- מלכה בת ביילא
- שפרה גיטל בת שרה
- רפאל בנימין ראובן בן רות
- יחזקל נחמן בן חיה פריידא מלכה
- דוד ניסים בן אישה
- בתוך שאר חולי ישראל

שחרית שבת

מנין ראשון 6:00

מנין המרכזי 8:30

מנין בחדר הטיש 9:15

מנחה שבת

מנין ראשון 12:30

15:00 16:30

מנין המרכזי 17:20

חג כשר ושמח

מכירת חמץ על בוקר אחרי שחרית של 8:30 ובין מנחה אחרונה למעריב

השבת קוראים ויקהל ופקודי ופרשת החודש ויש לכל פרשה קשר לשבת קודש הן מה שלומדים מהמשכן את הל"ט מלאכות וכן שבכח השבת זכו לקחת את העבודה זרה של מצרים לעיניהם ולא יכלו המצריים למחות, בעל הטורים (ויקהל לה) אלה הדברים דרשו רבותינו מכאן (שבת ע) לל"ט מלאכות כמנין אלה (בגמטריא ל"ו) ודברים (מיעוט רבים) שנים וה' דהדברים לרבות א' הרי ל"ט ולמרות שיש מקומות דכתיב אלה הדברים ולא דרשינן ליה, שאני הכא דכתיב (פסוק ד) 'זה הדבר' חזר הכתוב לכתוב אלה הדברים לדרשה וגם 'לעשת' ל' ו'תשע' ('עשת") וחסר ו'ו' לומר ל"ט מלאכות יעשו אותם בששת ימי המעשה ולא בשבת, ממשיך הבעל הטורים כמו כן 'אשר ברא אלקים לעשות' (בראשית ב ג) שכתוב בויכולו תמצא עשיות ובריאות ומלאכות והיות והוצאות והבדלות כולם ל"ט, לומר ל"ט מלאכות הן חוץ מתולדות, וכן תמצא מ'ויקהל" עד 'לא תבערו אש וגו' ביום השבת" (א - ג) ל"ט תיבות חוץ ממלת "השבת", ומביא מסנהדרין (סה: (ג-ד) לא תבערו אש אמר הקב"ה אור שלי, של גיהנם שובת בשבילכם בשבת, גם אור שלכם יהא שובת בשבילי, וחשבתי לפי הנ"ל שבפרשת ויכולו יש ל"ה תיבות ומוסיפים בקול 'ויהי ערב ויהי בוקר' עוד ד' תיבות, סך הכל ל"ט. בקדושת לוי פקודי, אלה פקודי המשכן משכן העדות, שיש ב' בחינות בעבודת הבורא ברוך הוא, אחת כשרואין ניסים ונפלאות שמשנה דברים הטבעיים, מזה ניכר שהקב"ה מושל בכל ועושה בהם כרצונו, ומחוייבין כל ברואיו לעובדו ביראה, ובחינה הב' כשמשיגין גדולתו מצד שהוא בורא הכל, וראויים לעבדו, וההפרש הוא, כי כשאין מכירין גדולתו רק ממעשיו ונפלאותיו, כבניסים שעשה במצרים ובים, מושפע האדם מן הניסים, שגדולים בעיניו אבל אינו מכיר גדולת הבורא, וכשהוא מכיר ויודע ידיעה אמיתית, כי ה' הבורא הכל, אז אין הנס גדול כל כך בעיניו, כי אין זה חידוש שהבורא הכל יכול לעשות בנבראים שברא כרצונו, מכיון שברא אותם, ויקר הנס בזה שהבורא עשה ניסים ונפלאות מחמת אהבת ישראל, והנה בצאת ישראל ממצרים היו בקטנות השכל, והכירו גדולת הבורא רק על ידי ניסים ונפלאות, אך במתן תורה נזדככו חומריותם והכירו גדולת הבורא בבחינה הב', מצד שהוא הבורא, וידעו למפרע שהניסים והנפלאות שעשה במצרים ובים, אין הפלא מצד הנס, כי אם הרגישו והבינו אהבתו לישראל, ובוה נבאר למה בפסח נצטוינו לאכול מצה (שמות יב טו) ולהקריב במקדש רק מצה (ויקרא ב יא) אבל בשבועות היו שתי הלחם מחמץ (שם כג יז) כי מצה רומזת איך הברואים עובדים להבורא מצד נפלאותיו, שמורה שמצוה לאכול מצה לזכר שהמצרים היו ממהרים עליהם לצאת, (יב לט) ויאפו את הבצק כו' וכן אכילת פסח מורה על החפזון, והזכירות הללו הם לזכר אשר השגנו אותו מכח נפלאותיו, אבל בקבלת התורה בסיני הכירו אמיתיותו, ושוב לא נחשב הנס מצד הנס עצמו, שהשיגו שכל הברואים ה' לבדו ברא אותם, ומשום הכי בידו לשנותו, ושוב לא הוצרכו לעבדו מצד השגת הניסים והנפלאות, לכן בחג השבועות הקרבן לא צוה להקריב על המצה, כי מצה מורה על השגה שבא מניסים, ובחג השבועות הגיעו לבחינה הגבוהה, וגם תודה שבא על הנס כבברכות (נד: ד' צריכים להודות, וכשעושה הקב"ה נס הוא משיג האדם בחינה ראשונה, ואחר כך מחמת שעשה לו הקב"ה הנס מתמיד האדם יותר בעבודתו, ואז בא לבחינת מעמד הר סיני, ואפשר לבוא למדריגה זו רק מחמת שכבר השגנו אותו בסיני, ועל זה מביא 'תודה' שיש בה מצה וחמץ שני בחינות הנ"ל, אחד קודם סיני על ידי הנס, ואחד אחר סיני מצד הכרת גדולתו יתברך שמו. בעשיית העגל אבדו שני בחינות אלו, ובעשיית המשכן חזרו לבחינה א' לעבודתו יתברך מצד נפלאות, אבל הבחינה שהיה במעמד הר סיני אין זה כי אם למי שעובד ה' תמיד במסירות נפש, שזוכה מעט מעט לבחינה זו בהטיבו את דרכו, ועל העבודה שעובדים אותו יתברך מצד נפלאותיו כתב הרמב"ן ז"ל נקרא 'עדות' שזהו מעיד עליו יתברך, אבל אין זה השגת אמיתותו, מצד שרואה בעין השכל שמאיתו יתברך נמצא הכל, ולשון 'פקודי' בא מלשון חסרון כב'ולא נפקד ממנו איש' (במדבר לא, מט) וזהו נרמז ב'אלה פקודי המשכן' החסרון במשכן, שלמרות שחזר להם בחינת העבודה מצד נפלאותיו, מכל מקום היה חסרון שאין בזה שלימות העבודה, ומפרש הפסוק החסרון 'משכן העדות' דהחסרון הוא שלא הרויחו רק עבודה שהוא נקרא 'עדות' כנ"ל ולא עבודה הכרה אמיתיות כבסיני. ואפשר להוסיף ולכן נאסרו הל"ט מלאכות אפילו לבניית המשכן, להדגיש שבשבת מחזירים הכתרים לשרא ואפשר להשיג את אמיתת הבורא בלי מבנה של המשכן, יה"ר שנזכה למעין עולם הבא יום שבת מנוחה בביאת גואל צדק בב"א.